

Ügyszám:

IV / 280-15 / 2015

Érkezett:

2015. SZÉPT. 6. 7.

Peld.ny:

1

Kezelőiroda:

IV/280-9/2015.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

A fenti számon iktatott alkotmányjogi panasz indítványom kiterjesztése vált szükségessé a Kúria Bfv.I.588/2015/5. számú, felülvizsgálati eljárásban meghozott, ítélete miatt, amely az eddig részletezett alkotmányjogi sérelmeimet nemcsak hogy nem orvosolta, hanem azokat még sokszorosan tetézte is.

A részemre 2015. július 21-én kézbesített ítélet tartalmára figyelemmel, ezúton fejtem ki, hogy maga a lefolytatott felülvizsgálati eljárás, és a Kúria ítélete miért messzemenőig alaptörvény-ellenes, és miért tartom szükségesnek, hogy azt a Tisztelt Alkotmánybíróság megsemmisítse.

Álláspontom szerint a Kúria ezen ítéletét megsemmisítő határozat, meghozatala még abban a – nem remélt – esetben is indokolt, ha egyébként az úgyszintén indítványozott I-II. fokú ítéletek megsemmisítésére nem lát alapot a Tisztelt Alkotmánybíróság.

Bár ez nem képezi szorosan részét az alkotmányjogi érvelésemnek, szeretném mégis megvilágítani, hogy mi állhatott a Kúria ezen „teljesítményének” a hátterében. Mi motiválhatta a legmagasabb szintű bírói fórumot az én személyem ellenében olyan hevesen, hogy még azokat a kirívó, jogállami mércével elképzelhetetlen eljárásjogi túlkapasokat is megengedjék maguknak, amelyeket az alábbiakban ki fogok fejteni.

Az egyik ilyen indok talán az lehetett, hogy én, az ebben az ügyben töltött előzetes letartóztatásomért, figyelemmel az Ítéletábra jogerős ítéletére, kártalanítási igénnyel léptem fel a Magyar Állammal szemben, amely igény 2015. március végén lett benyújtva a Fővárosi Törvényszéken. Beszédes, hogy a terhemre benyújtható felülvizsgálati indítvány határidejének lejárt (2015. április 15.) előtt *igencsak rövid* idővel, 2015. április 9-én nyújtotta be ellenem felülvizsgálati indítványát a Legfőbb Ügyészség.

(Ezek után figyelemre méltó az is, hogy a Kúria által jogerősen kiszabott szabadságvesztés, a feltételes szabadságra bocsátás lehetséges legkorábbi időpontjára figyelemmel, szinte kicentizve illeszkedik az előzetes fogvatartásban töltött időmhez...)

Nem titok emellett az sem, hogy az a „vereség”, hogy énrám nem tudták jogerősen „rám bizonyítani” az általam nem is elkövetett emberölés előkészületét a Magyar Állam bűnüldöző szervei, mély „nyomot” hagyott az ügyemben eljáró bírókban, ügyészekben, rendőrökben. Főleg, hogy előtte az országos médiában folytatott öndicsérő kampányukban híresztelték a „nagy fogást”, miszerint engem ennek a cselekménynek az elkövetése előtt „megállítottak”, „megmentve” ezzel sok ember életét.

([REDACTED], [REDACTED] i [REDACTED] t [REDACTED] a [REDACTED]
[REDACTED] n [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] i [REDACTED] l [REDACTED] n [REDACTED]
[REDACTED] s [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED])

Ezek után nézzük pontokba szedve, majd részletesen kifejtve az álláspontom szerinti Alaptörvény-ellenes mozzanatokat, melyek megtörténtek ebben a felülvizsgálati eljárásban.

1. A Legfőbb Ügyészség vitathatta az irányadó tényállást, ezzel szemben én ennek lehetőségétől el voltam zárva.

A Kúria pedig számomra előre nem látható módon jelentős mértékben, az ügyész indítványát nagyrészt elfogadva, és önkényesen, módosította az irányadó tényállást.

Ezért számomra nem is volt tudható, hogy mi ellen kell(ett volna) védekeznem.

2. A Legfőbb Ügyészség vitathatta a jogerősen kiszabott büntetés nemét és mértékét, ezzel szemben én ennek lehetőségétől el voltam zárva.

A Kúria pedig megváltoztatta a jogerősen kiszabott, és törvénytelennek az alább részletezett okokból nem nevezhető büntetést – méghozzá hátrányomra.

3. A Legfőbb Ügyészség vitathatta a testi sértésről szóló tényállási pontnak a büntetőjogi minősítését, ezzel szemben én ennek lehetőségétől el voltam zárva.

Bár a Kúria saját állítása szerint erre a tényállási pontra nem terjesztette ki a felülvizsgálatot, mégis a cselekmény büntetőjogi minősítését megváltoztatta.

4. A Kúria ítélete meg sem említi, hogy nekem is volt egy indítványom, hogy a nyilvános ülésen egy mintegy 20 oldalas indítványban én, mint terhelt, bátorkodtam kérni a felmentésemet minden tényállási pont alól, amely indítványomat írásban is benyújtottam.

5. A Kúria beemelte az irányadó tényállásba olyan verbális megnyilvánulásaimat, amelyekben a világnézetemet fejezem ki és/vagy egyértelműen irodalmi alkotásként értékelendőek, és ezeket a verbális tartalmakat értékelte bűncselekmény elkövetési magatartásaként

6. A kúriai ítélet 11. oldal első három bekezdése kimeríti a tudatosan rosszhiszemű, szándékosan hamis bírói mérlegelés fogalmát, amennyiben – az ítélet korábbi részeit is meghazudtolóan iratellenes, valótlan tényállításból - von le a józan ésszel és az Ítélet tábla jogi kötőerejű ténymegállapításával ellentétes következtetést

7. ■■■■■ személyében a Kúria eljáró tanácsának olyan tagja is volt, aki korábban ugyanebben az ügyben nyomozási bíróként eljárta. Így a Be. 21. § (3) bekezdés a) pontja alapján az ügy elbírálásában való részvétele törvényileg kizárt volt.

8. A Kúria – az erre vonatkozó ügyészi indítvány hiánya ellenére – jelentősen felemelte az általam megtérítendő bűnügyi költség összegét.

IV/280-9/2015.

1. A Legfőbb Ügyészség vitathatta az irányadó tényállást, ezzel szemben én ennek lehetőségétől el voltam zárva.

A Kúria pedig számomra előre nem látható módon jelentős mértékben, az ügyész indítványát nagyrészt elfogadva, és önkényesen, módosította az irányadó tényállást.

Ezért számomra nem is volt tudható, hogy mi ellen kell(ett volna) védekeznem.

Tudjuk, hogy a Be. 423. § (1) bekezdés alapján, a felülvizsgálati eljárásban a jogerős határozatban megállapított tényállás az irányadó. Amit ebben az eljárásban már nem is lehet támadni.

Tény az is, hogy az ügyben keletkezett I. és II. fokú ítélet is meglehetősen szemléletesen, jól megkülönböztethető szerkezeti egységekre tagolt szöveg.

Az I. fokú ítéletben megállapított tényállás, az ítélet 2-3. oldalán, a III. pontban olvasható.

A II. fokú ítéletben, azaz a jogerős határozatban, a Fővárosi Ítélőtábla ezt a tényállást, ezt az ítéletet, a Be. 352. § (2) bekezdés alapján, a tényállás *kiegészítése* után, bírálta felül.

A beadványomhoz mellékeltem egyik táblázatban szemléltetem, hogy az első fokon megállapított tényállásból, annak másodfokú módosításai (ítélet 8. oldalán) után, hogyan alakult ki az *irányadó tényállás*.

A védelemnek úgy kellett – és csak úgy is lehetett – készülnie a felülvizsgálati eljárásra, hogy abban majd kizárólag ennek az irányadó tényállásnak a helyes büntetőjogi minősítéséről lehet vitát nyitni, nem pedig arról, hogy ebbe a tényállásba mely tények tartoznak, vagy nem tartoznak bele.

A védelem számára, az irányadó tényállás vitatásának a lehetőségét, a már hivatkozott Be. 423. § (1) bekezdése zárta ki.

Ugyanezen paragrafus betartását azonban a Legfőbb Ügyészségtől, a Kúria nem követelte meg.

A másik mellékelte táblázatból kitűnően, az ügyészség bizony több ponton vitatta, sőt jelentős mértékben ki is egészítette az irányadó tényállást.

Ezen ügyészi tényállás-kiegészítéseknek a Kúria részben helyt adott, de ugyanakkor túl is teljesítve az ügyészi indítványt, még további tényekkel toldotta meg az irányadó tényállást.

Tehát a Kúria nem csak hogy – a védelemmel ellentétben – az ügyészségnek megengedte a Be. 423. § (1) bekezdése megsértését, hanem azt még saját maga is megsértette.

Nézzük meg, hogy miért érezte magát minderre feljogosítva a Legfőbb Ügyészség, illetőleg a Kúria.

Amire mind az ügyészi felülvizsgálati indítvány, mind a kúriai ítélet hivatkozik, az egy olyan fogalom, amit eljárásjogilag számomra nehéz elhelyezni, és ami úgy hangzik:

„ítéletszerkesztési hiba”.

„Kúria ítélete 8. oldal:

A Kúria – töretlen gyakorlatának (BH 2006.392.) megfelelően – az irányadó tényállás részének tekinti azokat a tényeket is, amelyek az ítéletnek nem a tényállási, hanem más részében szerepelnek.

Így ítéletszerkesztési hiba folytán nem a tényállásban, hanem az első fokú ítélet indokolásának más részeiben az első fokon eljáró bíróság által rögzítettek közül a tényállás részét képezik a következő tények is: (...)”

Ez a - „fogalom”, már önmagában is problémás, hát még ha azt tekintjük, hogy a jelen ügyben milyen módon lett alkalmazva, és milyen eredményre vezetett.

Az elvi probléma vele az, hogy sehol a Büntetőeljárás törvény nem taglalja az „ítéletszerkesztési hiba” fogalmát. Amennyiben ilyen „hiba” valóban fennáll, és egy ilyen „hiba” olyan jelentős kihatással lehet az ügy érdemi végkimenetelére, mint amilyen a jelen ügyben volt, akkor, az én álláspontom szerint, az Alaptörvény szellemével összhangban megkövetelhető, hogy legyen olyan objektív jogi ismérv, ami alapján az „ítéletszerkesztési hiba” fennállása egyrészt felismerhető, másrészt az ítélezés, a vád, és nem utolsósorban a **védelem** számára is, egyenlő esélyekkel orvosolható.

Amint már megjegyeztem, az I-II. fokú ítélet jól megkülönböztethető, egymástól elkülönülő szerkezeti egységekre tagolt. Mindkét ítélet egyik önálló szerkezeti egysége a történeti tényállást megállapító rész.

Vagyis, mindkét ítélet eleget tesz a Be. 257. § (3) bekezdés c) pontjának, azaz **összefüggően tartalmazza a bíróság által megállapított tényállást.**

Ennek, a törvényi követelményeknek megfelelő, összefüggő ítéleti tényállásnak a „birtokában”, a védelem nem számított, és nem is számíthatott arra, hogy a Legfőbb Ügyészség és a Kúria karöltve fogja kibővíteni az irányadó tényállást azzal, hogy – az *első fokú, és az Ítéltábla által ráadásul meg is változtatott* – ítéletnek a bizonyítékokat összefüggően számbavételező és értékelő, a Be. 257. § (3) bekezdés d) pontjának megfelelő részéből (IV. alatti rész) „kihalásznak” egyes, az ő eljárási céljuknak megfelelő „tényeket”.

Amennyiben pedig ez valóban „töretlen gyakorlata” a Kúriának, ahogy erre az ítélet a 8. oldalán utal, akkor csak azt lehet sajnálattal megjegyezni, hogy a Kúria ezen gyakorlata (is) alaptörvény-ellenes.

Mégpedig azért alaptörvény-ellenes, mert nincs a védelem kezébe adva olyan objektív fogódzó, ami alapján el tudná dönteni, hogy egy ítéletnek a *tényálláson kívüli* részeiből melyek azok a szövegrészek, amelyek az irányadó tényállásba tartozóak, és melyek azok, amelyek nem.

Így pedig a védelemhez fűződő jog azon – nélkülözhetetlen – részjogosítványa, miszerint a

IV/280-9/2015.

terhelt az eljárás bármely szakaszában jogosult megismerni, hogy mi ellen kell védekeznie, *jelesül a felülvizsgálati eljárásban is jogosult tudni, hogy miként szól az irányadó tényállás*, sérelmet szenved.

De ebben az ügyben még ezt a „jogi újítást” - miszerint a tényálláson *kívüli* ítéleti ténymegállapítások is a tényállás részét képezik – sem következetesen alkalmazta a Kúria.

Egyrészt az Ítélet tábla a tényállás kiegészítésekor utalt arra, hogy mi az, amit az első fokú indokolásból a tényállásba átemel. Ez volt az a bizonyos [REDACTED] című vers. Mivel mást nem emelt át a tényállásba, ezért világosan kellett volna látnia a Kúriának, hogy a további I. fokú ítéleti ténymegállapításokat az Ítélet tábla – mint a jogerős határozatot meghozó bíróság - nem tekinti az irányadó tényállás részének.

Azonban az Ítélet tábla ítéletében is, a tényállási részen kívül is voltak ténymegállapítások. Különösen az alábbi emelném ki:

„Szándékának komolysága nem az ölési cselekmény tekintetében állapítható meg, hanem abban, hogy környezetében kívánt félelmet kelteni.” (10. oldal 2. bekezdés)

Ez tényállítás?

Igen.

A tényállási részen kívül szerepel?

Igen.

Akkor miért nem része ez is az irányadó tényállásnak?

De menjünk tovább.

Az első fokú ítélet tényálláson *kívüli* részeiben is voltak olyan tények, amelyeknek az irányadó tényállás részeként kezelése, az én érdekemben állt volna.

*„A vádlott később átjött hozzá, és elnézést kért, **mondván: nem volt magánál, ezért történt az eset** (...)” (13. oldal alulról az ötödik bekezdés)*

„A tanú nem számol be arról, hogy a vádlottnál fegyver lett volna, és valóban: az elfogásakor sem találtak nála fegyvert.” (5. oldal legutolsó)

„A bíróság nincs olyan képességek birtokában, hogy múltbeli eseményekkel kapcsolatban „mi lett volna , ha...?” típusú kérdésekre választ adjon, különösen olyan esetekben, amikor semmiféle objektív adat nem áll rendelkezésére, hanem egy belső vívódást kell feltárnia. A bíróság így nem jelentheti ki azt, hogy ha a tanú 2010. február hónap 11. napján 11 óra 30 perckor elmegy a találkozóra, akkor a vádlott végrehajtja a tettet, ahogyan azt sem, hogy a tanúra adott esetben azért lett volna szükség, hogy a vádlott a jelenlétében hajtsa végre az általa hősi tetteknek gondolt cselekményt. Ilyen megállapításokat a bíróság nem tehet – tényállásban sem rögzít ilyen tény.” (22-23. oldal fordulóján)

Akkor ezek miért nem képezik részét az irányadó tényállásnak, a Kúria szerint?

IV/280-9/2015.

Mert ezek számomra kedvező irányba befolyásolták volna a felülvizsgálati eljárás végkimenetelét?

Ezért kellett önkényesen kiválogatni, nem is tiszteletben tartva az Ítéltábla felülbírálati tevékenységét, az ellenem felhasználható „tényeket” az első fokú ítéletből?

Mivel a Kúria ezt tette, ezért, álláspontom szerint, a tisztességes eljárás követelményét, az irányadó tényállás „újraalkotásának” folyamán, a Kúria megsértette.

Azzal is sérült a tisztességes tárgyalás, a fegyveregyenlőség, a rendkívüli jogorvoslati eljárás törvényhez kötöttségének és a bíróság pártatlanságának az alaptörvényi követelménye, hogy az egyébként is jelentős erőfölényben lévő ügyészség, mint eljárásbeli ellenfelem, megkapta a lehetőséget a tényállás vitatására, míg ezzel szemben a védőm és én, nem.

Nekünk be kellett tartani a Be. 423. § (1) bekezdését, a Legfőbb Ügyészségnek – és a Kúriának – nem.

Mivel az irányadó tényállásnak a Kúria általi módosítása a védelem számára nem volt előre látható – de még utólag is csak nehezen értelmezhető –, a védekezéshez való jog is, lényeges tartalmában szenvedett korlátozást, sérelmet.

Az Alaptörvény megsértett cikkei:
Alaptörvény XXVIII. cikk (1), (3) és (6) bekezdése
Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdés

2. A Legfőbb Ügyészség vitathatta a jogerősen kiszabott büntetés nemét és mértékét, ezzel szemben én ennek lehetőségétől el voltam zárva.

A Kúria pedig megváltoztatta a jogerősen kiszabott, és törvénytelennek az alább részletezett okokból nem nevezhető büntetést – méghozzá hátrányomra.

A Be. 416. § (1) bekezdés b) pontjában, illetőleg a Be. 427. § (1) bekezdés b) pontjában foglalt okokra figyelemmel, védőm és én nem voltunk abban a helyzetben, hogy az Ítéltábla által jogerősen kiszabott 50 nap közérdekű munka büntetést vitassuk, mert az nem volt törvénysértő.

A Legfőbb Ügyészség számára mégis lehetővé tette a Kúria, hogy az ugyanezen paragrafusbeli feltételek hiánya ellenére eltérő, súlyosabb büntetés kiszabására tegyen indítványt, sőt, ennek az indítványnak helyt is adott.

Megértve, természetesen, hogy az alkotmányjogi panaszt elbíráló eljárás nem minősül „második felülvizsgálati eljárásnak”, röviden kifejteném, hogy miért volt a jogerős büntetésem törvényes, az ezt támadó ügyészi indítvány pedig megalapozatlan, utána pedig megvilágítom ennek – általam vélt - alkotmányjogi szempontjait.

IV/280-9/2015.

Az irányadó tényállás személyi része, melyet még a Kúria sem érintett, szerint a terheltet személyiségszavara „képtelenné nem tette, de enyhe fokban korlátozta abban, hogy cselekménye következményeit felismerje, vagy e felismerésnek megfelelően cselekedjék.”

Amint azt a Fővárosi Ítéltábla helytállóan, a Btk. felhívásával kifejti (másodfokú ítélet 12. oldal):

„Az 1978. évi IV. törvény 24. § (2) bekezdése értelmében a büntetés korlátlanul enyhíthető, ha az elmeműködés kóros állapota az elkövetőt korlátozza cselekménye következményeinek felismerésében vagy abban, hogy e felismerésnek megfelelően cselekedjék. Az 1978. évi IV. törvény 87. § (4) bekezdése szerint, ha a törvény korlátlan enyhítést enged, bármely büntetési nem legkisebb mértéke is kiszabható.”

Ezért törvényes büntetés volt az ötven nap közérdekű munka. Ennek a büntetésnek az enyhítését én nem kérhettem volna a Be. 416. § (1) bekezdés b) pontja, illetőleg a Be. 427. § (1) bekezdés b) pontja alapján. Ugyanez a törvényhely annak is akadályát kellett volna, hogy képezze, hogy az ügyészség kérje a büntetés súlyosítását.

A „bűncselekmény törvénysértő minősítése” mint ok, azért nem jöhetett volna szóba, mert nem létezik olyan büntetőjogi minősítés, amelynek elfogadása esetén – amennyiben a terhelt kóros elmeállapotú, amely korlátlan enyhítésre enged lehetőséget – ne lehetne akár ilyen enyhe büntetést is kiszabni.

A „büntetőjog más szabályának megsértése” úgyszintén nem állt fenn a jelen ügyben, és sem a Legfőbb Ügyészség, sem a Kúria nem is jelölt meg ilyen szabályt.

Még akkor is, ha Legfőbb Ügyészség által indítványozott, és a Kúria által elfogadott minősítés helytálló, törvényes marad az Ítéltábla által alkalmazott szankció.

Enyhe, de **törvényes**.

A **nem törvénysértő** büntetés megváltoztatását a Kúria jogszabályi hivatkozással ugyan nem támasztotta alá, de azzal indokolta, (ítélet 12. oldal, 4. bekezdés), hogy

*„A törvényes minősítés mellett **nyilvánvaló**, hogy a (...) kiszabott büntetés törvénysértő, (...)”*

Álláspontom szerint pedig mégsem annyira nyilvánvaló.

Más az, ami az én nézőpontom szerint, nyilvánvaló.

Nyilvánvaló, hogy azzal is sérült a tisztességes tárgyalás, a fegyveregyenlőség, a rendkívüli jogorvoslati eljárás törvényhez kötöttségének és a bíróság pártatlanságának az alaptörvényi követelménye, hogy az egyébként is jelentős erőfölényben lévő ügyészség, mint eljárásbeli ellenfelem, megkapta a lehetőséget a törvényesen kiszabott büntetés vitatására, a törvényi előfeltételek hiányának ellenére is, míg ezzel szemben a védőm és én, nem.

IV/280-9/2015.

Nekünk be kellett tartani a Be. 416. § (1) bekezdés b) pontját, illetőleg a Be. 427. § (1) bekezdés b) pontját, a Legfőbb Ügyészségnek – és a Kúriának – nem.

Az Alaptörvény megsértett cikkei:
Alaptörvény XXVIII. cikk (1), (3) és (6) bekezdése
Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdés

3. A Legfőbb Ügyészség vitathatta a testi sértésről szóló tényállási pontnak a büntetőjogi minősítését, ezzel szemben én ennek lehetőségétől el voltam zárva.

Bár a Kúria saját állítása szerint erre a tényállási pontra nem terjesztette ki a felülvizsgálatot, mégis a cselekmény büntetőjogi minősítését – a rendelkező részben foglaltak szerint – megváltoztatta.

A tényállás 1. pontjabeli cselekmény esetében az ügyészség az 1978. évi IV. törvény („rég” Btk.) szerinti minősítés helyett, a 2012. évi C. törvény („új” Btk.) szerinti minősítés megállapítását indítványozta.

„Természetesen”, sikerrel.

A két minősítés között nem csak az a „formális” különbség áll fenn, hogy két különböző törvényben foglalnak helyet (nem mintha ez nem lenne elegendő), hanem az is, hogy az „új” Btk. ezt a cselekményt súlyosabban minősülő esetként (idős korú személy sérelmére elkövetett is a cselekmény) kezeli.

A minősítés megváltozásának az alkalmazandó joghátrány (középmérték irányadó volta, feltételes szabadság legkorábbi lehetőségének eltérő időpontja) miatt is jelentősége van.

Mégis, a Kúria erre a tényállási pontra „nem terjesztette ki” a felülvizsgálatot, hanem automatikusan elfogadta az ügyési indítványt.

Ez különösebb „bizonyítást” nem igényel, hiszen a Kúria ítéletében saját maga hangoztatja, hogy így járt el:

Kúria ítélete 5. oldal, 4. bekezdésben:

„ (...) ezért a Kúria a terhelt cselekményei közül a jogerős ítéletben megállapított tényállás 1. pontjában írt cselekményre nem terjesztette ki az érdemi felülvizsgálatot.”

Ezért álláspontom szerint azzal is sérült a tisztességes tárgyalás, a fegyveregyenlőség, a rendkívüli jogorvoslati eljárás törvényhez kötöttségének és a bíróság pártatlanságának az alaptörvényi követelménye, hogy az egyébként is jelentős erőfölényben lévő ügyészség, mint eljárásbeli ellenfelem, megkapta a lehetőséget e tényállási pont büntetőjogi minősítésének a

IV/280-9/2015.

vitatására, míg ezzel szemben a védőm és én, nem.

(Nem tudom, mennyiben befolyásolja alkotmányjogi panaszom elbírálását, de tény, ezért ideírom.

A nyilvános ülés folyamán, amikor indítványomban a testi sértésről szóló részhez értem, aminek keretében nagyon röviden ki kívántam térni szeretett Nagymamám emlékére, vele való kapcsolatomra is, [REDACTED] [REDACTED] tanácselnök asszony erőteljesen rám ripakodott, hogy arról most én itt nem beszélhetek, hanem később én adhatok be ebben a tárgyban felülvizsgálati indítványt, ha akarok.

Amikor bátorkodtam utalni rá, hogy az ügyész is más, az új Btk. szerinti minősítést indítványozott, úgyszintén belém fojtotta a szót.)

Az Alaptörvény megsértett cikkei:
Alaptörvény XXVIII. cikk (1), (3) és (6) bekezdése
Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdés

4. A Kúria ítélete meg sem említi, hogy nekem is volt egy indítványom, hogy a nyilvános ülésen egy mintegy 20 oldalas indítványban én, mint terhelt, bátorkodtam kérni a felmentésemet minden tényállási pontban, amely indítványomat írásban is benyújtottam.

Tény, hogy a 2015. június 23-án megtartott nyilvános ülésen felolvastam, majd be is nyújtottam, a Legfőbb Ügyészség felülvizsgálati indítványát cáfoló, saját beadványomat.

Ezen beadványomat megfeszített munkatempóban, nagy „energiákat” mozgósítva készítettem el az alatt a nem egészen 3 hét alatt, ami az ügyészi indítvánnyal való hivatalos tudomás szerzése, és a nyilvános ülés napja között eltelt.

Távol álljon tőlem az öndicséret, de azért a Kúrián eljáró legfőbb ügyészségi ügyész szerint is, - *legalábbis azt hallottam vissza...* – meglehetősen alapos, szakmailag jól felépítettnek volt mondható a mintegy 20 oldalas, felülvizsgálati indítványom.

A Tisztelt Alkotmánybíróság is tud majd erről véleményt formálni, amikor az ügy iratait, közte az én indítványomat, tanulmányozza. Eldöntheti majd, vajon az én indítványom méltó lett volna-e arra, hogy a benne foglaltakat érdemben megvizsgálja, és megválaszolja az igen Tisztelt Kúria.

Természetesen lehetséges az is, hogy az indítványomban foglalt érvek mindegyike téves, és csak azért jutottam arra a jogi álláspontra, hogy a Kúriának felmentő ítélet meghozatalát indítványozzam, mert elfogult voltam a saját magam javára. Lehetséges, hogy a jogi ismereteim elégtelenek, és mindaz, amit tudni véltem a jogról, teljesen téves.

IV/280-9/2015.

Azt is tudom, megértettem, hogy egy olyan társadalmi státusú ember, mint én, a Kúria előtt, terheltként, nem lehet más, csak egy kis porszem, akinek nincs beleszólása abba, hogy mi történik vele.

De, Tisztelt Alkotmánybíróság, az, ami itt történt...

Az, hogy a Kúria ítéletében meg sem említi még annak a tényét sem, hogy én egyáltalán felszólaltam a saját ügyemben.

Meg sem említi, hogy volt egy indítványom, amely történetesen a felmentésemre irányult.

Még kevésbé teszi meg a Kúria azt, hogy az előadott érvelésemre legalább általánosságban valamilyen formában választ adjon az indokolásában.

Ez, Tisztelt Alkotmánybíróság, még akkor is, ha tudom, hogy egy bíróság, főleg ha az a Kúria, semmiféle tiszteletet vagy empátiát nem köteles – és a jelek szerint nem is képes – tanúsítani egy terhelt irányában, ez még akkor is, úgy gondolom, hogy túlmegy egy bizonyos határon.

Még hozzá azon a határon megy túl, amin túl már nem beszélhetünk *tisztességes eljárásról*.

Az, hogy a Kúria számára nem létezik az én saját védelmemben előadott indítványom – tehát nem pusztán *nem ért vele egyet*, nem azt mondja rá, hogy *elutasítja*, hanem *nem vesz róla tudomást* – azt jelenti, hogy számomra annak lehetősége, hogy az ügyemben ítélkező bírói fórum elé terjeszthessem a védekezésemet, tehát ennek a lehetősége számomra, nem adatott meg.

Ugyan fizikailag jelen volt a bírói tanács három tagja az indítványom szóbeli előterjesztésekor, de ezen a fizikai jelenlétén túlmenően annak a tényleges lehetősége, hogy én a védekezéssel akár csak minimálisan is befolyásolhassam az ő meghozandó döntésüket, nem állt fenn.

A tényállás 1. és 2. pontjában foglalt cselekményekkel védőim nem foglalkoztak, így az azokra vonatkozó jogi érvelésem lehetett volna az egyedüli „ellenpontja” az ügyészi indítványnak, ami azonban így akadálytalanul jutott „diadalra”. A 3. tényállási pontot illetően, védőm a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte, így a felmentést célzó, némiképp más megvilágítású érvelésem úgyszintén megválaszolatlan maradt.

Abból, hogy az ítélet elhallgatja azt, hogy én a saját védelmemben felszólaltam, és a felmentésemet indítványoztam, az a következtetés vonható le álláspontom szerint, hogy a Kúria előtti eljárásban a védekezéshez való alapvető jogomtól teljes egészében meg voltam fosztva.

Az Alaptörvény megsértett cikkei:
Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (3) bekezdése
Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdés

5. A Kúria beemelte az irányadó tényállásba olyan verbális megnyilvánulásaimat, amelyekben a világnézetemet fejezem ki és/vagy egyértelműen irodalmi alkotásként értékelendőek, és ezeket a verbális tartalmakat értékelte bűncselekmény elkövetési magatartásaként

A Kúria azonban, határozatának indoklásában nem deklarálja, hogy a jelen ügy megítélése alapvető jogok egymással ütköztetése folytán dönthető el – tehát hogy a jogvita kimenetele azon múlik, a terhelt magatartása belül maradt-e az alapvető jogok által védett kereteken, vagy azokon átlépve, valamely más alapvető jogot sértett vagy veszélyeztetett-e, és ezzel megvalósította-e, *bűncselekmény, főleg emberölés büntetvének előkészülete* elkövetési magatartását.

Megjegyzendő, hogy védőim és én a felülvizsgálati eljárásban is, és az eljárás korábbi szakaszaiban is, hivatkoztunk azokra az alapvető jogokra, amelyeket aztán semelyik eljáró bíróság, így a Kúria sem méltatott figyelemre.

- „A terhelt képernyőkímélőjén a █████-ben 1999-ben történt █████ █████ ismert képe szerepelt.”

- „A terhelt 2009. szeptember 19. napján a számítógépén megírta [REDACTED]” [REDACTED]
[REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

- „Majd a [REDACTED] n [REDACTED] r [REDACTED] t [REDACTED] st
értékelve ismerősének a következőket írta: „A lényeg: megtörtént az első magyarországi M[REDACTED]
[REDACTED], [REDACTED] s [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]

- „A terhelt 2010. január 10-én ismerőseivel csetelés közben azt közölte, hogy [REDACTED] n[REDACTED]
t [REDACTED] s [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] i [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]

>> Jog a magánélet és kapcsolattartás tiszteletben tartásához, jog a gondolat és a lelkiismeret, illetőleg ezek egyénileg, egyéb módon történő kinyilvánításának szabadságához, jog a véleménynyilvánítás szabadságához.

- „Elfogása előtti napon, 2010. február 10-én pedig azt közölte telefonon egyik évfolyamtársával, hogy vele nincs problémája, őt – csak őt – nem utálja, nem érdekli, mit gondolnak mások, csak az a lényeg, hogy ő magára büszke legyen, és nem neki kell megváltoznia, változzon meg a világ, vagy ha nem, akkor azt meg kell semmisíteni.”

>> Jog a magánélet és kapcsolattartás tiszteletben tartásához, jog a gondolat és a lelkiismeret, illetőleg ezek egyénileg, egyéb módon történő kinyilvánításának szabadságához, jog a véleménynyilvánítás szabadságához.

A jogerős ítélet tényállásából származó, alaptörvénysértően büntetőjogi értékelés alá vont magatartások:

- „A vádlott 2008. június hónap 3. napján az általa szerkesztett [REDACTED] oldalon publikálta a [REDACTED] ű versét, mely ezt a tervet írja le lírikus formában.”

>> Jog a magánélet tiszteletben tartásához, jog a véleménynyilvánítás szabadságához, jog a művészeti alkotás szabadságához.

- „[REDACTED] írást, amelyben kifejti, hogy mivel egyedül teremtette a világot, egyedül is fogja visszavonni azt. A győzelem kapujában áll, a végső csata előtt. Minden pofonért hetvenezer pofon, minden csúffá tett percért hetvenezer év a pokolban jár. A vádlott az írásban egyenként emlékezett meg a közelmúltban [REDACTED] elkövetőktől, rajongva beszélve azokról. A vádlott az írást nem publikálta, a terve az volt, hogy azt közvetlenül az emberölések elkövetése előtt teszi, így üzenve a világnak.”

>> Jog a magánélet tiszteletben tartásához, jog a gondolat és a lelkiismeret, illetőleg ezek egyénileg, egyéb módon történő kinyilvánításának szabadságához, jog a véleménynyilvánítás szabadságához, jog a művészeti alkotás szabadságához.

[Ugyanakkor a tisztességes tárgyalás, pártatlan bírósági eljárás, indokolási kötelezettség megsértését is idevonom, ugyanis ebben a szövegben sehol nincs leírva olyan tartalmú közlés, miszerint e szöveg publikálása „emberölések elkövetése előttre” lett volna betervezve. (Az ügyiratban máshol sincs, természetesen, ilyen tartalmú bizonyíték.) Ez értelemszerűen, nem (csak) a Kúria, hanem az I-II. fokon eljáró, a tényállás „megfabrikálásában” résztvevő bíróságok felróható, alaptörvény-ellenes megnyilvánulása (is).]

Az Alaptörvény megsértett cikkei:
Alaptörvény VI. cikk (1)-(2) bekezdés
Alaptörvény VII. cikk (1) bekezdés
Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdés
Alaptörvény X. cikk (1) bekezdés
Alaptörvény XI. cikk (1) bekezdés
Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdés
Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés

6. A kúriai ítélet 11. oldal első három bekezdése kimeríti a tudatosan rosszhiszemű, szándékosan hamis bírói mérlegelés fogalmát, amennyiben – az ítélet korábbi részeit is meghazudtolóan iratellenes, valótlan tényállításból - von le a józan ésszel és az Ítélet tábla jogi kötőerejű ténymegállapításával ellentétes következtetést

A kúriai ítélet 6. oldalán, a 3. teljes bekezdésben olvasható: „a tényállás 2. pontjában rögzítettek szerint a terhelt 2009. december 16-án” lőtt a gáz- és riasztópisztollyal a társasházban.

Vagyis a Kúria is tudatában volt annak, hogy valótlanok a később, az ítélet 11. oldalán az első bekezdésben írtak, vagyis hogy ez a – tényállás 2. pontjában írt - cselekmény 2009. februárjában történt volna.

Mégis ezt rögzíti a 11. oldalon a Kúria. Sőt, ebből indítja azt az okfejtést, hogy mivel én ezután vásároltam meg a „valódi” löfegyvert, ezért a löfegyver megvásárlása már bizonyosan emberölési célból kellett, hogy történjen.

Legyen bár ez az okfejtés mégoly zavaros, mégis ez volt a logikai kapocs annak a Kúria általi „bemérlegeléséhez”, hogy én az emberölés büntetének előkészületét elkövettem.

Annak ellenére is, hogy az Ítélet tábla az irányadó tényállásban világosan meghatározta, miért vásároltam „fegyvert”. Az emberölési szándék komolyságának alátámasztása céljából.

A magyar jogrendszer nagy teret ad a bírói mérlegelés szabadságának.

Az a fajta bírói mérlegelés azonban biztosan nem élvez alkotmányos védelmet, amelynek folyamán a bíró tudatosan, szántsándékkal hoz az objektív igazsággal, és az ügy feltárt adataiból levonható ésszerű következtetésekkel *ellentétes* döntést.

A tisztességes tárgyalás, eljárás, és a bíróság pártatlanságának alaptörvényi követelményét

sérti az ilyen bírói mérlegelés.

14

folyamán.

Ennek az a magyarázata, hogy

- sem a bírói tanács tagjainak a bemutatása nem történt meg (Be. 281. § (1) bekezdés, ill. a Be. 345. §, 385. §, 419. § alapján) (És névtáblájuk sem volt.)

- sem arról nem nyilatkoztatta a tanács elnöke a jogosultakat, így engem sem, hogy van-e kifogásunk az ügyész vagy a bírói tanács tagjainak személye ellen (Be. 283. § (1) bekezdés b) pontja, ill. a Be. 345. §, 385. §, 419. § alapján)

Így már érthető, hogy az általam arcról nem ismert – hiszen csak iratok közt találkozhattam a nevével – ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ úr ellen, nem jelentettem be kizárási kérelmet.

Az már egy más kérdés, hogy azért a Kúrián, egy ilyen súlyú eljárási szabálysértésre, én nem számítottam. Csak amikor kézbesítették számomra az ítéletet és megláttam rajta ■■■■■ ■■■■■ nevét, akkor kezdtem el azon gondolkodni, hogy honnan is „ismerős” a számomra ő. Az ügy iratainak a jogi képviselőm, ■■■■■ ■■■■■ ügyvéd úr segítségével történő, újbóli áttanulmányozása során bukkantunk a nevére, a már említett végzésen.

Mindamellet, a Be. 21. § (3) a) pontjában foglalt kizárási ok objektív; az ilyen kizárási ok bejelentésének nincs „jogvesztő határideje”.

(A Kúriáról nem feltételeztem ilyen lényeges eljárási hibát, és még kevésbé feltételezem például azt, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság tagja, ■■■■■ ■■■■■ alkotmánybíró részt kívánna venni ennek az alkotmányjogi panasznak az elintézésében. Ő ugyanis úgyszintén eljár nyomozási bíróként ebben a büntetőeljárásban, 2010. májusában.)

Az Alaptörvény megsértett cikkei:
Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (6) bekezdése

8. A Kúria – az erre vonatkozó ügyészi indítvány hiánya ellenére – jelentősen felemelte az általam megtérítendő büntügyi költség összegét.

Az Ítéltábla jogerős ítélete úgy rendelkezett, hogy az eljárás során keletkezett büntügyi költségből kétszázezer forint megtérítésére vagyok köteles.

Felülvizsgálati indítványában a Legfőbb Ügyészség, és a nyilvános ülésen felszólaló Legfőbb ügyészségi ügyész, azt a rendelkezést nem támadta. Nem is tehette volna. A büntügyi költség viseléséről történő rendelkezés esetlegesen törvénysértő volta, ugyanis nem szerepel a felülvizsgálati eljárás lehetséges okai között. (Be. XVIII. Fejezet).

A Be. 423.§ (4) bekezdése alapján, a megtámadott határozatot csak a felülvizsgálati indítvánnyal megtámadott részében, és csak az indítványban meghatározott ok alapján lehet

IV/280-9/2015.

felülvizsgálni.

Az általam megtérítendő bűnügyi költség mértéke, nem volt ilyen ok. Mivel felemelésének törvényi feltételei nem álltak fenn, és az ügyész sem indítványozta, a védelemnek nem is állt módjában azt vitatni.

A bűnügyi költség ilyen jelentős mértékű – 866.951 Ft-ra történő felemelése számomra súlyos anyagi megterhelés, súlyos joghátrány. Amely joghátrányt annak ellenére kell elszenvednem, hogy a Kúriának erre törvényi felhatalmazása nem volt.

A Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatala a bűnügyi költség befizetése végett már meg is küldte a felszólítást. Ezért kérem tisztelettel az Alkotmánybíróságot, hogy a Be.429/C.§ alapján hívja fel a Fővárosi Törvényszéket a bűnügyi költség behajtására irányuló eljárása felfüggesztésére.

Az Alaptörvény megsértett cikkei:
Alaptörvény XXVIII. cikk (1), (3) és (6) bekezdése
Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdés

**

Mellékletek listája

- | | | |
|----------------|---|--|
| 1. melléklet | – | irányadó tényállást bemutató táblázat |
| 2. melléklet | – | törvénytelen tényállás módosításokat bemutató táblázat |
| 3. melléklet | - | 27.Bnf.890/2010/2. számú végzés |
| 4-6. melléklet | – | magánszemélyek nyilatkozatai |
| 7. melléklet | – | Műelemzések a kriminalizált irodalmi alkotásaimról |
| 8. melléklet | – | A bűnügyi költség viselésére történő hivatalos felszólítás |

ALAKTANTUDTUDÁS	
Ügyszám:	10/280-15/2015
Állagkezdett:	2015. SZEPTEMBER 07.
Példány:	Kezelőiroda:
Melléklet:	
db:	

A Kúriának ez az ítélete, számomra személyes tragédia.

Ez a fórum pedig most már egyedül a Tisztelt Alkotmánybíróság lehet.

Az ebben az ügyben meghozandó határozatuk pedig a személyes sorsom nagy fordulópontja – *lehetne*.

Magam is úgy vélem, hogy *valószínűtlen csoda* lenne a számomra az alkotmányjogi panasz indítványom sikere.

Azonban mivel ez a csoda az egyetlen reményem, ebben bízom.

Indítványozom, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság a Kúria Bfv.I.588/2015/5. számú, felülvizsgálati eljárásban meghozott ítéletét az Abtv. 27.§-a és 43.§ -a alapján semmisítse meg.

Márianosztra, 2015. augusztus 31.